

LA

BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona: portat a domicili. . . 4 ris. trimestre
 Fora de Barcelona enviat. 6 » »
 Número sol. 2 cuartos.
 Número atrassat. 4 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
 La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mati no seran contestadas fins la setmana següent.

Joseph Anselm Clavé

SUMARI.

Joseph Anselm Clavé; per E. V. y V.—Los Sentiments y el materialisme; per R. Solanes.—Efemérides de la Historia de Catalunya; per Joseph Fiter i Inglès.—Poesias: Un ram de flors; per Joseph Maria Codolosa.—Varietats: Curiositats.—Novas.—Solució.—Xarada.—Correspondencia.

JOSEPH ANSELM CLAVÉ.

Lo dia 25 de Febrer de 1874, lo poble de Barcelona, presenciava una trista professó que tinch per cert no s'esborrarà facilment de sa memoria.

La banda de la ciutat tocant sas tonadas mes tristas obria la marxa, seguian los noys de la Casa de Caritat, *collas* de homens ab ganfarrons endolats, y després del mort, qu'era conduit en brassos y sostingut per poetas, y músichs, escriptors, admirats artistas, honrats obrers y respectables autoritats, un carro fúnebre tirat per dos caballs, lo de gran luxu y seguidament una generació com pocas vegadas se havia vist en la que figuraban en fraternal consorci, la aristocrática casaca al costat de la modesta blusa, lo honrat gech, ab la elegant levita.

Qui era aquell que al morir mereixia tant senyalada proba de amor y respecte?

Era un potentat?

No. Era un modest fill del poble. Era en JOSEPH ANSELM CLAVÉ.

¿Voleu saber are qui era CLAVÉ?

Prou vos ho contaria y ben gustós per cert, que res hi ha que mes me agradi com parlar dels morts als que poden estimarlos; pero avuy dech limitarme á dir lo mes precis y sols pera complaure als redactors de «LA BANDERA CATALANA.»

Clavé era un poeta, un músich, un honrat ciutadà sempre disposat á treballar pel be de la seva patria. Era mes, era un caràcter, mes encara era un geni que al morir llegaba á sa patria un tresor inmens de poesia y de gloria.

Y si s'considera que tòt quant Clavé era y valia se ho debia á si mateix, se compendrà la grandesa del home que havia aclu-

cat los ulls lo dia 24 de Febrer, per no morir may mes.

Nat al 21 de Abril de 1824, sens saber mes que llegir, escriurer y las quatre regles que era tot lo que en aquell temps s'ensenyava, emprengué lo artistich ofici de torner.

Impossibilitat pel treball, per haber perdut lo seu ull dret, emprengué l'estudi de la música ab la esperansa de poder guanyarse la vida tocant en las orquestas, pero la falta de vista pera véurer á distancia las notas, li demostrá que era un nóu imposible.

Clavé treballador de bona sava, no se arredra devant dels obstacles, volia treballar y treballar ab profit dels seus y aixís com la flor que porta olor en son calzer, no 'l pot tenir amagat, aixís lo geni del músich poeta no pogué permaneixer molt temps sens manifestarse. Ja que no puch toca, va dirse; cantaré. Y va cantar y sas cançons viuran eternament en lo poble.

Pero al cantar, Clavé volia fer lo que 'ls altres fet no habian.

Fill del poble conceixia sos afany, sas penas y neguits. Sabia per esperiencia propia quan dolsa li es al cor la música, y va voler que d'ella poguéssin disfrutar sos germans de treball.

Comensá per inspirarse en las dolsas tonadas de la infantesa y ben prompte de sa inspirada guitarra brollaren cançons que per sortir del poble, al poble anavan sens que ni ell mateix se'n donés compte.

Necessità un poeta que l'ajudés y va ser poeta. Volgué executants que 'l cantessin y va crear sos estimats coristas; necessità un públich que 'l aplaudís y á la atracció de sas melodiosas concepcions hont se canta, la patria, lo amor, lo treball y la fé se congregá tot Catalunya pera compóndrer-se en un sol sentiment.

¿Qui alguna vegada no ha aplaudit un d'eixos coros inmortals, en que un no sab que admirar mes, si la crexent inspiració de sos cantábils ó 'l perfum delicat y la flayre de la terra que á dojo escampan?

Clavé tenia un ideal: l'enaltiment de las classes treballadoras. A un objecte tant desatés, consagrà tota sa existencia: per medi de la música y de la poesia las

moralisá, per medi de la política, treballá consantment per darlas'hi la llibertat y l' independència.

Com artista arribá á crear un exércit de cantors, que fugint en las horas de óci del embrutiment y del vici, consagraren al art sas horas més ditxosas. Entre 'l mar tempestuós de la política, hi salvá sempre l' honra de un nóm pur y la dignitat del home conseqüent. Son millor elogi en aquest punt, está fet, sabent que al morir, ab tot y haver deixat de poch temps car-rechs importantíssims, legá á sa estimada familia una suma que no arribava á 50 duros.

Ell introduhí en Espanya eixas grans festivals, que nos recordan las festas pop-ulars dels grechs. Tothom encare las anyora.

Víctima de tota mena de contrarietats, lluytá sempre ab noblesa y son esperit de bon tremp no cedí may en son doble as-pecte de artista y de home polítich. Lo mateix quan los interessos se perjudica- van en sas colossals empreses, com quan l' emigració, lo desterro ó 'l calabosso eran los fruyts de la conseqüència, oposá sem- pre á las adversitats una constància y una forsa de voluntat adléticas.

Per trassar los epissodis de sa vida la- boriosa, fora menester un llibre molt ex- tens: per reasumir lo judici de sas obras inmortals un altre, Catalunya perdé en ell un dels fills que mes l' honravan. Sa me- moria viurá sempre en lo pit dels catalans. Clavé es un d' aquells noms que fan la gloria de un poble y fins de una época.

E. V. V.

LOS SENTIMENTS

Y EL MATERIALISME.

Ameuvos los uns als altres.

(Jesucrist.)

Moltas, moltíssimas vegadas, entre la prosa de la vida, quan nostre cor llatzerat per los cops de la capritxosa fortuna, cerca un consol á son desviurer, ó quan som

felissos y mos omplena l' alegria, desit- jem un altre ser ab qui desfogar nostre sentiment si la pena mos acora, á qui fer particip de nostra felicitat si som ditxosos.

L' home, ser lo mes perfecte de la crea- ció, está dotat en general d' un esperit ó instint, dóngaseli 'l nom qu' es vulla, esencialment comunicatiu; creat pera viu- rer en societat, li es precis fer glatir un altre cor al compás del seu, necessita un eco, sians permesa la paraula, que repro- duheixi sos cants d' alegria ó sos gemechs de tristor, débil pera resistir los sofriments de la vida, busca un altre ser en qui de- positar part de l' amargor qu' en ell no cap; desitjós de felicitat, vol fer la dels altres per apropiársela després y gosar ab ella.

Resultat d' eix afany de corresponden- cia son los sentiments ó afectes del cor, que poden molt be reduhirse al amor y l' amistat; emanacions puríssimas de la di- vinitat, oasis de verdor qn' en lo ardent arenal de la vida revifan nostr' ànima do- lorida, arbres protectors, á qual ombra mos deturám pera cobrar nou coratje y empendre ab mes dalé nostra carrera.

Anau al home mes exéptich y lo veureu en mitj de son infortuni present serenar son front, y deixar sortir fins á sos llavis una rialla llavoras, lo resto de felicitat que en son esperit depositaren l' amor d' una dona y el carinyo d' un amich, en los temps en que mes rahonable, crega en eixos sentiments.

Anau al desgraciats qu' ha vist per ha- ber trobat un cor egoista y falç desferse sas mes bellas il- lusions, y no vos nega- rá á pesar de sa mala sort y de las decep- cions sofertas, qu' ell ha estimat de bona fé y ab entusiasme.

Lo qui estas ratllas escriu ha vist amors desgraciats, no fa molt ha sofert desen- gany de son millor amich, pro per açó; per un cas ó fet aïslat, s' ha de negar l' existència d' eixos sentiments, s' ha de jut- jar l' humanitat, per un, ni per cent, ni per mil de sos individuos? NÓ. Podrán trobarse sers mesquins, podrán veurers ànimas petites, pro no per có deu dirse que l' home sia en general ni fals, ni pe- tit, ni mesquí.

En nostre segle actual, segle que mellor que las llums dirse deuria de transició, ha sofert nostra societat una revolució total no termenada encara, las antigas creencias, l'antiga constitució dels estats han fet plassa á las ideas infiltradas per la moderna filosofia, y l'edifici de la vella societat, se va desplomant mentres qu'actius obrers aixecan demunt sas magestuosas ruinas lo temple de la nova civilisació.

La ciencia, patrimoni d'uns cuants que 'n temps enrera sols filosofaban las inteligencias afortunadas, avuy pensa tothom.

Mes per desgracia, al rompre la barreira qu'encerclaba l'investigador esperit de nostre segle, molts s'han precipitat en un abim d'utopias irrealizables; volent ser lliures, s'han convertit en déspotas, volent desterrar lo fanatisme y la superstició, han caigut en l'ateisme, y aprés, folls, delirants, no sabent qu'analissar puig fins á Deu habian *dissecat* l'ançeta en má, volguerem profundisar los misteris del cor, parant en lo mes horrorós escepticisme.

¿No glassa la sanch veurer á eixos joves plens de vida encara, fer gala de son cinisme, y pregonar ab veu sencera qu'en lo mon y fora d'ell tot es mentida?

Si á esta estat en que lo cor deu somniar encara, diuen açó, que dirán quan lo vent de la dissort los assoti?

Cansats, sadolls de plaher material, vehuen molts en lo amor, qual sublimitat y puresa no pot compendrer sa migrada inteligencia, la satisfacció mera d'un desitj tant material com ells; incapassos de sentir 'l bé, posehint un cor, los pochs qu'en tenen, de quin está desterrada la generositat, no vehuen en un amich mes qu'un motiu de distracció quan no un instrument útil á lo mes pera la realizació de sos plans.

Aixís prostitueixen vilment eixos afectes fora del quals no hi ha puresa en lo mon, y vivint desgraciats puig que no poden gosar, en la veritable acepció de la paraula, sols *estiman*, quan precisats se vehuen á ferho.

Nosaltres creyém en lo cor humá, lo con-

siderem com lo temple de la puresa, santuari de la poesia, no com una *bolsa*, hont los afectes puján ó baixan segons las circunstancias, creyem que per atolondrat, depravat y, fins criminal, que sia un home guarda sempre en si un sentiment bó, sia el qu'es vulla; no ya un home, á qui no s'puga fer sentir l'instint del bé.

Y sino es aixís, perque eixos mateixos *filosofes* que tan cridan, dihent qu'en lo ser humá tot es egoista, se conmovien á la vista d'una acció heróica? Perque s'omplen d'indignació, al presenciar fets que l'honradés reproba?

Devadas volen, per *seguir la moda*, ofegar sa veu entre las cendras geladas del positivisme, devadas volen oblidarse de que son homes, al fi 'ls vens la naturalesa, y en lo fons de la conciencia, li rendeixen son tribut; tribut qu'amagan als ulls del mon, perque s'*avergonyeixen* de tenir sensibilitat.

Negar lo cor? Han pesat be las consecuencias de sas ideas los que tal pretenen?

Avuy que las creencias perillan, avuy que fins de Deu se dupta, 'hont trobará l'home 'l consol que necessita si li diuen que lo bés de sa esposa es sols l'agent d'un fi egoista, qu'es mentida lo carinyo de sa mara, qu'es un somni l'amistat, y que l'amor de sos fills es sols folia?

Avuy s'ha fet de moda no tindre cor, pero todas las modas, no podrán deturar la marxa de la naturalesa.

No teman donchs los que veyen real la tendencia de molts á destruir la familia, que logren son objecte; la familia está basada en la naturalesa quals principis son inmutables, y la moda passará al veurers impotent contra ella, com passa la nuvolada que 'ns fa desitjar veurer de nou la llum del sol.

R. SOLANES.

EFEMÉRIDES

DE LA HISTORIA DE CATALUNYA (*).

(Acabament.)

MAIG.

16.—1328. N' Anfons (lo benigne) d' Aragó, nomena compte d' Urgell y bescompte d' Ager, á son fill En Jaume.

17.—1644. Las monjas claras de Lleyda, desocupan son convent del Eral, destruit despres per lo ecsérsit d' en Felip IV.

18.—1462. Es notificada la sentència de morir auegats ab que havian sigut condemnats á Mossen Francesch Pallarols, conseller II de Barcelona, y á Mossen Pere Destorrent, per haver conjurat contra Catalunya, y en favor d' En Joan II d' Aragó. Aixís 's castigaba en aquells temps, la inconsecuencia, lo poch amor á la patria!

19.—1396. En Joan I (*l'aymador de la gentilessa*), mort desgraciadament en una cassera, prop d' Urriols.

20.—1749. Naix á Palma lo escriptor catalá En Joan Colom.

21.—1462. Havent sigut trobats en la conspiració dalt mentada, y sentenciats com á conspiradors, son auegats los Mostasaf de la ciutat de Barcelona, En Martí Solsina, En Joan de Mitjavila, En Bertran Torró y penjat lo sabater En Jaume Pardigó.

22.—1632. Arriba á Lleyda lo rey En Felip IV, en companyia del príncep En Cárles.

23.—1561. Los consellers de Barcelona, qual democrátich y savi govern es ben conegut de tots los bons catalans, no havian jamay sofert lo pes ominós de la Inquisició. Aymants com los que mes de la justícia y de sa terra, no podian veurer indiferents certs abusos, ni deixar de compendrer los mals qu' aquell Tribunal hauria fet experimentar á Catalunya. Per aixó feren més d' una volta esforços sobre humans, y més d' una volta fins deixant

d' obehir soberanas ordres, la roja grama-lla del conseller de Barccelona, cobria als infelissos qu' anaban á pagar ab sa vida una calumnia tal volta, y arrancaban al martir, ó la víctima de las mans del butxí. En aquest dia una d' aquellas disputas tant frequentas entre lo consell y la Inquisició, tingué lloch.

24.—1344. En Pere IV (l del Punyalet) mana fer foch ab un giny (primeras pes-sas d' artilleria conegudas) contra Argi-lers y segons expressió del monarca en sa crónica, causá gran estrago lo foch d' aquell instrument.

25.—1448. Los consellers de Barcelona escrihuen al Emperador Constantí Paleoleg, pera que moderés los drets d' Aduanas y atmetés de nou dins de las murallas de Constantinopla als mercaders catalans qu' espulsats d' aquesta ciutat, s' havian refugiat á Pera.

26.—1464. Entra á Barcelona lo compte dels catalans, que venia de Piera.

27.—1704. La escuadra dels aliats 's presenta á Barcelona.

28.—1528. Es bateijat en la Seu de Vich, lo célebre botánich catalá, Dr. Francisco Micó.

29.—1398. En Martí (l' Humá) dona en un magnífich discurs, las gracias al consell de cent de Barcelona, per haver sigut lo qui primer l' avisá de la mort de son germá En Joan I.

30.—1325. Surt de Port Fangós, cap á Sardenya, la escuadra aragonesa composta de 70 galeras, y 24 naus armadas.

31.—1410. Lo Rey En Martí (l' humá) mort en lo monastir de Valldonzella de Barcelona.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

POESÍAS.

UN RAM DE FLORS.

(A MON AMICH R. ARENAS.)

Já que lo teu cor te fam
De protegir als poetas,

(*) Véginse los números 1, 4, 9, 12 y 17 de la «BANDERA CATALANA.»

Vull regalarte un bell ram
De variadas floretas.

La noya hermosa y honrada
Quan un la vol enganyar,
Se 'l tren de prop indignada:
Es una *rosa tancada*
Que punxa sens' avisar.

Y la que, sols es amiga
De balls y d' empolaynarse,
Mal la gent diga 'l que diga,
Magnolia es, que si no 's lliga
Está en perill de badarse.

La que 's mostra falaguera
Essent coqueta sens' cor,
Y á quants li van al darrera
Dona esperansas d' amor,
Sens dupta es, la *Enredadera*.

Aquella qu' ab afany mira
Per los cristalls del balcó,
Y per son amant sospira
Y plora, y riu, y delira....
Es tan sols una *Passió*.

La recelosa y esquiva
Que per ré 's desmaya y jela,
Que plora á llágrima viva
Quan llegeix una novela,
Es sols una *Sensitiva*.

Aquella que sentne filla
D' un humil trevallador,
En comptes d' anar sensilla
Disfressa ab luxó son cor,
Já 's veu qu' es la *Francesilla*.

Tu que la teva hermosura
Ocultas baix bruida llana,
Y quietut ton cor demana
Puig del mon fugir procura,
Ets la *Violeta boscana*.

Tú que 'ts dels homes juguina
Sens inspirar ver amor,
Perque lo vici 't facina;
Ets una *Camelia fina*:
Fló' hermosa, mes sens olor.

Tan bonica y no hu sab ella,
May lo deber desempara,
Cuida á sa mareta vella
Y sosté al vellet de son pare,
Es la modesta *Rosella*.

Ja que lo teu cor te fam
De protegir als poetas,
Pren ver amich, aquet ram
D' aquestas pocas floretas.

JOSEPH MARIA CODOLOSA.

VARIETATS.

CURIOSITATS.

Segons Tácit los primitius habitants de Iberia, (Espanya) tenian las lleys escrites ab vers; aixó es, que eran vers poems.

Los principals poems de la llengua grega son la *Iliada* y la *Odisea* d' Homero; lo qual se vejé presiat á demanà almoy-na; los de la llengua llatina reputats com á millors son la *Encida*, la *Georgia*, las *Bucólicas* (cançons rústicas) de Virgilio. Lo millor de la llengua italiana es la *Gerusalemme liberata* de Tasso que figura entre 'ls escriptors bons. Lo *Paradis perdu*; de Milthon, que vengué aquesta gran obra per deu guineas, (cantitat mesquina per la grandesa de la obra), es á no dubtarho lo millor poema de la llengua inglesa. Portugal sols ne te un que figura entre 'ls millors las *Lusiadas* de Camoens, que morí en un hospital. Los millors poems de la llengua castellana son la *Aracana* d' Er-cilla, y El *Bernardo* de Valbuena. Los mes bons de la llengua provençal son *Calen-dau*, de 'N Mistral y *Mireio* y *L' Carbonnie* de 'N Gras (premiat aquest en 31 de Mars d'enguany en la festa literaria de Mont-peller).

De catalá si be es vritat que no 'n tenim cap que meresca citarse entre 'ls mellors, bastan per enorgullirnos las coleccions inmembrables que d' ells tenim, las quals donan gloria (proti merescuda) á nostra patria y á sa estimada parla.

EUDAL CANIBELL.

NOVAS.

Lo dissapte passat tingué lloch en lo teatro de Novetats, lo benefici del conegut autor dramàtic N' Eduart Vidal y Valenciano, essent aquet senyor cridat á las taulas, y rebe distingidas provas de consideració y apreci per part de la concurrència. Tant á dit Senyor, com á lo jove compositor En Cosme Ribera, los hi donem nostras mes complertas enhorabonas.

S' ha estrenat en lo teatro del Odeon un drama titolat «La viuda de Serrallonga. Son autor lo senyor Piquet, fou cridat á las taulas.

Quant nostres llegidors rebin lo present número, será probable hajia ja arribat á Barcelona lo magnífich cuadro d' En Fortuny, «La batalla de Wad-ras» adquirrit per nostra Exma. Diputació Provincial.

Lo popular músich ampurdanés, En Joseph Ventura, acaba de morir. Com á catalans sentim la mort y dessitxem un prompte consol á la familia y nombrosos amichs del difunt.

Lo n.º 14 de la important revista catalana «La Renaxensa» conté 'l següent sumari:

Lo canal d' Urgell per *Joan Maluquer Viladot*.—Fragment inedit per *Andreu Balaguer y Merino*.—Noticias biográficas sobre Marian Fortuny per *Joan Serra y Pausas*.—Adagis catalans per *Salvador Genis*.—Lo llibre del cor meu (Bibliografia) per *J. Sardà*.—Certámen poétich per *J. S.*—La fàbrica per *E. Coca y Collado*.—L' Esceptich per *R. Solanes*.—Novas.

Ha sigut nomenat soci honorari de la Real Academia de Bonas Lletres de Barcelona, nostre amich lo conegut escriptor catalá En Pere Nanot Benart. L' hi donem nostre mes afectuosa enhorabona.

Ab escullida concurrència 's celebrá lo

dimecres d' aquesta setmana en lo teatro del Odeon, lo benefici de nostre amich y llorejat poeta catalá En Joaquim Riera y Bertran. Despres de representada la comedia original del mateix autor «Bernat Pescayre» per la Sra. Mena, y 'ls senyors Tutau, Virgili, Muela y Graells, qu' estigueren tots felissos en lo desempenyo de sos respectius papers, 's posá en escena per primera vegada lo cuadro dramàtic «L' avi» producció premiada al beneficiat en los Jochs Florals d' enguany y de la que basta dirse que té preciosas escenas y un conjunt de veritat y de vida que unit á las qualitats literarias de l' obra la fan apreciable per molts conceptes. En una paraula, es mereixedora de la distinció qu' ha rebut per part del Consistori d' aquest any. Lo Sr. Riera fou cridat dos vegadas á l' escena y 'ls actors senyoreta Alentorn y 'ls senyors Tutau, Molgosa, Graells y Comas ompliren be son comés, especialment lo protagonista senyor Tutau, que doná á lluir sas facultats en l' art dramàtic y presentá un tipo inimitable.

En lo intermedi d' aquesta producció á «Lo senyor Batlle» original també de nostre amich Riera, aquest va donar lectura de sas pcesias «La Filanera» (posada en música per En Joseph Rodoreda) «Ma vinya» «L' honrat trevallador» d' un esperit altament catalá y d' un fondo ben moral, que fou estrepitosament aplaudida per la concurrència y finalment «Mestre Salvi» ja publicada en las *Cansons del temps*. Inútil es dir que originals d' En Riera y llegidas com ell sab, agradaren no poch als concurrents las mentadas poesias tant per sa forma literaria, com per son fondo.

Després lo senyor Vidiella tant ventajosament conegut executá ab la manera que li es propia «Los correos» de Ritter, en un magnífich piano construit en la acreditada fàbrica dels senyors Raynart y Maseras, logrant entusiasmar als oyents com ho feren també quant lo Senyor Banquells va lluir sas qualitats musicals en lo cant de l' aria de «Don Carlo» de Verdi y de la pessa «Per caritat» de 'N Sanchez Cabañach, acompanyantlo ab lo piano lo mateix Sr. Vidiella.

Posada finalment en escena la pessa «Lo

senyor Batlle» s' acabá la funció, quedant tothom complascut de la vetllada que fôu brillant en totes sas parts. 'Ns toca sols felicitar al senyor Riera per las probas d' apreçí que rebé de tots los concurrents com també als senyors Vidiella y Banquells, y als actors que prengueren part en la representació en general, especialment lo senyor Tutau que com havém dit ja, 's portá admirablement en lo desempeñyo del protagonista del «Avi.»

Habem rebut una carta, á la cuenta d' algun *colaborador nostre* que may podem complaurel per lo *bé qu' escriu*, en la cual nos dona uns concells que valdria més se 'ls guardés per ell; pero de totes maneras l' hi dihem que si dintre uns dos ó tres dias no 's deixa veure per la nostr' Redacció, en las columnas de la *Bandera* l' hi publicarem 'l nom y altres cosetas que sabem d' ell.

L' hi advertim aixó pel seu bon govern.

Sabém que lo conegut poeta catalá senyor Frederich Soler, está acabant un nou drama titolat *La Bruixa*.

Se ha publicat lo tercer y últim tomo del «*Epítome Programa de Historia Universal*», obra del conegut escriptor, En Joaquim Rubió y Ors.

Diu *La España Musical*:

«Lo mestre Branca está acabant una òpera que te per títol «*La Catalana*.»

Lo reputat mestre 'N Joan Casamitjana ha arribat á aquesta capital.

Agrahim en tot lo que val la prova d' afecte que la societat *Romea* nos ha demostrat al remetrens un exemplar do la corona poética y un altre de la bonicoya y ben escrita *Loa* de D. Ricardo Caballero y Martinez; obras abdós que regalá á sos abonats aquella societat en la funció que dedicá á l' eminent actor Julian Romea.

Solució á la xarada del número passat.

Can-to-na-da.

XARADA.

Sols calmar la tos ne pot

Un tot.

Veure'l ab aygua en dejú

Es hu.

Pro per curá 'ls mals del cos

Prima dos.

Ja veyeu, donchs, fos com fos.

Es un *tres* de bona fé,

Pro, escolteu lo que hos diré

—¿Un *tot* es *hu*?—Prima dos.

JOAN NAVALLES.

(La solució en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA DE «LA BANDERA CATALANA.»

P. S. T. ¡Home, sembla una pedra de tocli! Y ¿vosté vol aconsellar de justicia? ¿Quí l' ha nombrat redactó de nostre setmanari? L' «Adios á Catalunya» es una poesia, entenguiho be, no es cap *article*.—Joseph Salvat.—Estudihi.—F. R. Vosté, es inegable, te condicions poéticas, pero esperém alguna altre cosa millor que lo que 'ns remet. R. Camps. No 'l podem complaurel.—J. Ventura.—Lo mateix l' hi diem.—S. M. y M. No 's desanimi que cada dia deix entreveure mes disposició per la poesia. Pero ¿y 'ls llibres? Tancats no serveixen de res á las intel·ligéncias.—Sebastiá Colom. Lo articlet que 'ns remet pot esser mes extens. La poesia *A Manresa* no podem insertarli y no es per alló de *tirar*.—Francisquet Narud.—Per mes rahons que dongui per disculparse, es lo cert que lo seu *article* comensaba d' aquesta manera: '*N Joan IV (lo cassador)*'. Lo que 'ns envia aquesta setmana, no fa, puig deix entreveure moltras inexactituts, ab tot y esser un assumpto molt gastat.—A. T. y A. No 'l podem complaurel.—Rafel Roma y Mata. ¡Bé per lo seu esperit catalá.—Raymond Feliu. Potser aprofitaré lo seu *cuento*.—J. Ramon y Marti. Lo que 'ns envia es molt boniquet. Animo, donchs. Esperém alguna cosa nova.—Anton Riera y C. Deixis veure per la Redacció tant prompte li sia possible.—R. J. y A. Per mes que 'ns agradi lo seu *article* en lo fondo, no 'ns plan la manera vaga ab que está desarrollat.